

Arrest

nr. 253 717 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 2 december 2019 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 oktober 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit San Miguel. U bent geboren op 23 mei 1982 en hebt twee kinderen. Uw minderjarige zoon C. A. (...) verblijft hier bij u in België. Zijn moeder bevindt zich nog in El Salvador. U heeft nog een dochter uit een vorig huwelijk. Zij woont samen met haar moeder in El Salvador.

Op 28 september 2019 trok u met uw zoon naar een sportevenement waar ene B. (...), bendelid van 'pinos locos', bij jullie in de auto stapte. Hij was gewapend en eiste dat u voor de bende zou werken. Gezien u al enkele jaren werkzaam was als taxichauffeur was u goedgeplaatst om bendeleden te verplaatsen. U was verstomd en drong er bij B. (...) op aan dat u een goede burger was. Hij verliet de auto, waarop u met uw zoon naar huis trok.

Eenmaal thuis lichtte u uw vrouw in, waarop jullie de beslissing maakten om uit veiligheidsoverwegingen El Salvador te verlaten. Uw vroeg om een lening via haar werk, doch deze was onvoldoende om voor jullie alle drie vliegtuigtickets te kopen. Hierop besloten jullie dat u en uw zoon eerst het land zouden te verlaten, wat jullie deden op 24 november 2019. Jullie namen het vliegtuig en reisden naar België, met transits in Panama en Spanje. Op 2 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na jullie vertrek kwam de bende nog twee keer naar jullie huis. De eerste keer was uw stiefdochter thuis en antwoordde ze hen dat u niet aanwezig was. De tweede keer was niemand thuis, het was de buurvrouw die uw vrouw hierover informeerde.

Recentelijk kwam u ook te weten dat u betrokken bent geraakt in een gerechtelijk onderzoek. De politie kwam naar u thuis in het kader van een lopend onderzoek naar drugsfeiten en bendevoorming. Een veroordeelde persoon zou u hebben vernoemd in dit onderzoek. Uw naam zou in zijn dossier vermeld worden bij bepaalde telefoongesprekken, zo informeerde uw advocaat in El Salvador u. Veel informatie is op heden echter nog niet bekend, gezien de rechtszitting nog dient plaats te vinden. U vermoedt dat de bende 'pinos locos' hier achter zit.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar El Salvador, waar u vreest dat de bende 'pinos locos' u zal vermoorden. Verder bestaat de kans dat u tegen een gerechtelijke veroordeling aankijkt.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en enkele krantenartikelen over de veiligheidssituatie in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten, niet in het minst omdat u hieromtrent geen consistente verklaringen weet af te leggen. U verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) dat u vanaf 2017 door bendeleden verzocht werd om met hen samen te werken en misdrijven te plegen. U ging verder door te stellen dat u in totaal vijf keer benaderd werd door iemand van de bende, 'niet dezelfde man steeds' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is geheel niet hoe u de zaken bij het CGVS voorstelt. U verklaart dat u op 28 september 2019 door een bendelid met een wapen bedreigd werd. Hij vroeg u om samen te werken met de bende, u zou voor hem personen moeten vervoeren (CGVS, p.6 & 7). Gevraagd of u door deze bende of deze persoon al eerder werd bedreigd, antwoordt u opvallend

genoeg van niet, u verklaart nooit eerder bedreigingen te hebben gekregen (CGVS, p.9). Opnieuw gevraagd of u ooit in contact kwam met een bendelid, antwoordt u van niet (CGVS, p.9). Hierop doorgevraagd, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de persoon die u bedreigde enkele maanden eerder, in 2019, tot twee keer toe op een humoristische manier vroeg of u niet bij de bende zou aansluiten. Hij zou u echter niet bedreigd hebben (CGVS, p.9). Opnieuw geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen, namelijk dat u bij de DVZ verklaarde tot vijf keer toe gevraagd werd om met hen samen te werken, antwoordt u dat u twee eerdere keren, ook in 2019, niet vermeldde omdat het ook eerder een 'grap' was (CGVS, p.10 & 11). Het is weinig ernstig dat u uw verklaringen blijft wijzigen. Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, u had het bij de DVZ namelijk niet over 2019 maar over bedreigingen sinds 2017, wijzigt u simpelweg andermaal uw verklaringen door te zeggen dat het in 2017 begon (CGVS, p.11). Uw steeds wijzigende verklaringen komen het geloof in uw beweerde problemen niet ten goede.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u die vijf keer door één en dezelfde persoon werd benaderd, ene B. (...) (CGVS, p.10 & 11). Bij de DVZ daarentegen verklaarde u dat het niet over dezelfde persoon ging, u sprak over 'niet dezelfde man steeds' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaarde u dat uw zoon een week niet naar school ging gedurende een week na de bedreiging van '28.10.2019' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS spreekt u zich opnieuw tegen, door te stellen dat hij de week erna wel een paar dagen naar school ging (CGVS, p.13). Bovendien heeft u het niet over de tiende maand bij het CGVS, u spreekt daarentegen van 28 september 2019 (CGVS, p.6). De vaststelling dat u zich over tal van zaken tegensprekt, ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in uw asielrelaas. Verder is het opmerkelijk dat u vandaag de dag expliciet verklaart dat u geen problemen heeft gekend met de bende MS (CGVS, p.10), hoewel u bij de DVZ verklaarde dat het met de bende van MS is waarmee u problemen kende (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt dat u problemen kende met de bende 'pinos locos', maar dat zij onderdeel zijn van de bende MS (CGVS, p.10). Men moge verwachten dat u dan ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ, waarin u uw problemen mocht uitklaren, eveneens melding maakte van 'pinos locos'. Dat u dit niet deed doet de wenkbrauwen opnieuw fronsen.

U verklaart verder dat de bendeleden na uw vertrek nog twee keer naar uw huis langskwamen, op zoek naar u (CGVS, p.12). Gevraagd of ze dan ook binnenkwamen, antwoordt u opvallend genoeg van niet (CGVS, p.13). Men moge nochtans verwachten dat ze het huis zouden betreden en het doorzochten, indien ze werkelijk zo naarstig op zoek zouden zijn naar u. Daarnaast verklaart u dat uw vrouw nog op bepaalde dagen in dit huis overnacht (CGVS, p.3). Dit verbaast. Men moge daarentegen verwachten dat zij dergelijk onnodig risico niet neemt, indien u werkelijk zou zijn gevisieerd geweest door een bende die u ook thuis komt opzoeken. Dat ook u in al die tijd voor uw vertrek hier nog bleef wonen en geen veiliger onderkomen zocht, is verre van logisch te noemen en bevestigt andermaal dat uw asielrelaas niet geloofwaardig kan geacht worden.

De vaststelling dat u niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om uw land te ontvluchten is opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen problemen zou hebben gekend. U verklaart dat u op 28 september 2019 met een wapen bedreigd werd en dat men eiste dat u zou samenwerken met de bende (CGVS, p.6). Uw vorig paspoort zou u zijn gaan verlengen omdat het ging vervallen en u kreeg dezelfde dag uw nieuwe paspoort, zo gaat u verder (CGVS, p.8). Dit paspoort werd blijkbaar pas uitgereikt op 11 november, meer dan een maand na de beweerde feiten. Dit is niet bepaald haastig te noemen. U verliet uiteindelijk pas El Salvador op 24 november, bijna twee maanden na de beweerde feiten. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren voor een bende. Ook de logica in uw relaas is ver zoek. U verklaart dat deze B. (...), het bendelid dat in uw auto stapte, van u eiste om met hen samen te werken doch gaf deze u bevreedend genoeg geen enkele instructie. Men moge verwachten dat hij u informeert over welke verdere stappen u dient te ondernemen of opdrachten u zou moeten aannemen. Dat u hem bovendien zelf niet meer terugzag na die bewuste dag, hoewel u nog twee maanden thuis verbleef, is opnieuw een aanwijzing dat hij in werkelijkheid helemaal niet op zoek zou zijn naar u.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met een bende.

Verder verklaart u dat u onlangs op de hoogte kwam van het nieuws dat de politie in El Salvador zo'n drie maanden geleden naar uw huis zou zijn gekomen. Ze wilden u ondervragen over uw betrokkenheid in het kader van een onderzoek naar drugshandel en bendevorming. Uw broer nam een advocaat onder de arm, die de zaak ging uitspitten. Hij kwam te weten dat u wordt vermeld in een gerechtelijk

onderzoek omwille van uw betrokkenheid bij telefoongesprekken. U zou niet in verdenking zijn gesteld, wel iemand die anderen beschuldigt om zo zichzelf vrij te pleiten. Uw advocaat wacht tot op heden het proces af om meer informatie te kunnen bekomen over de inhoud van de bewuste telefoongesprekken (CGVS, p.14). Het CGVS merkt op dat dit een probleem van gemeenrechtelijke aard is en dit geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. U gaat verder door te vermoeden dat de bende 'pinos locos' hier wel achter moet zitten, gezien u nooit eerder met het gerecht in contact kwam en nu plots na uw vertrek wel (CGVS, p.14 & 15). Het CGVS merkt op dat hierboven reeds omstandig werd beargumenteerd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de bende 'pinos locos', waardoor allerm minst geloof kan worden gehecht aan uw vermoeden dat zij achter dit gerechtelijk onderzoek zouden zitten.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een

alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet als vluchteling kan erkend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De krantenartikelen over de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst leveren geen steun voor uw beweemde problemen, individueel van aard. De algemene veiligheidssituatie werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt en het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Na een theoretische toelichting bij de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen geeft verzoeker aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaat hij in op zijn individuele vluchtmotieven. Hij stelt in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat hij zal worden ontvoerd, gedood of mishandeld door de bende MS omwille van het feit dat hij niet naar de eisen van de bende heeft geluisterd en zijn land ontvlucht is. Deze vrees is volgens verzoeker nog steeds aanwezig nu de leden van de MS doen voorkomen dat hij lid is van de bende en zich schuldig heeft gemaakt aan drugshandel. Verzoeker wijst erop dat er momenteel een procedure aan de gang is en dat hij het risico loopt om gevangen genomen te worden door de autoriteiten. Hij wenst te benadrukken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel brengt dat hij in El Salvador als taxichauffeur werkte en dat hij betrokken is in een onderzoek en juridische procedure betreffende drugshandel en bendevorming in El Salvador.

Vervolgens betoogt verzoeker dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hem en citeert hij uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016. Verzoeker betwist dat zijn profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en herhaalt dat het feit dat hij een taxichauffeur was niet in twijfel wordt gebracht door het CGVS en dat hij met betrekking tot dit profiel heeft doen blijken van een concrete vrees, nu de bendeleden hem in hun gelederen wilden opnemen om voor hen te werken. Verzoeker wijst verder op de toelichting die hij met betrekking tot de problemen van taxichauffeurs in El Salvador heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij meent dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft en dat de commissaris-generaal niet verder komt dan verwijten van oppervlakkige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijke verklaringen, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen. Hij stelt in elk geval te volharden in zijn verklaringen en meent dat zijn "*hoedanigheid van risicoprofiel*" ook daadwerkelijk correspondeert met de door hem aangehaalde feiten en neergelegde informatie en dat er aldus duidelijk sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Daarnaast meent verzoeker als vluchteling te moeten worden erkend omdat hij uit een *colonia* komt die gecontroleerd wordt door een bende – *in casu* de bende MS, "*clique*" '*Pinos Locos*' –, hij verschillende documenten heeft ingediend die getuigen van de bijzonder onzekere situatie in zijn regio, *i.e.* San Miguel, en hij bovendien zal worden beschouwd als behorend tot de sociale groep van de terugkeerders uit het buitenland. Dit laatste volgt volgens hem onder meer uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, waaruit hij citeert. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar en citeert uit het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van februari 2020. Hij betoogt dat hij als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de bende MS tot een bepaalde sociale groep behoort die een zeer reëel risico op vervolging loopt in El Salvador. Het lijdt volgens hem geen twijfel dat zijn situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), op grond van zijn politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vervolgens onderneemt verzoeker als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijke vluchtmotieven te betwisten:

"Het CGVS meent dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat ze El Salvador diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat ze een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die haar asielaanvraag zouden ondermijnen.

Verwerende partij heeft telkens de voorkeur gegeven aan een lezing die "tegenstrijdigheden" en een "inconsistenties" doet ontstaan in plaats van, rekening houdend met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van onderdanen van El Salvador, een soepeler lezing van de verklaringen te onthouden.

Nergens in de bestreden beslissing beticht verwerende partij verzoekende partij echter van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

Nergens in de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas van verzoekende partij aldus fundamenteel onderuitgehaald en nergens in de bestreden beslissingen draagt verwerende partij dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofd van verzoekende partij.

Verzoekende partij betwist dit besluit en zal punt per punt de argumenten van verwerende partij weerleggen en vervolgens haar noodzaak aan internationale bescherming aantonen.

a) Wat betreft de zogenaamde "inconsistenties"

In de bestreden beslissing, weigert de verwerende partij het verhal van verzoeker te geloven omdat deze zou bestaan uit verschillende "inconsistente" verklaringen.

Verzoeker is voornemens de aldus door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden aan te vechten en te bewijzen dat zij in feite geen tegenstrijdigheden zijn.

o Over de bedreigingen

In de eerste plaats, merkt de verwerende partij op dat de datum waarop de dreigementen daadwerkelijk zouden zijn begonnen, niet met elkaar in overeenstemming is. Bij de DVZ zou verzoeker hebben vermeld dat hij sinds 2017 vijf keer was benaderd door leden van de bende MS. Op het CGVS daarentegen sprak verzoeker naar verluidt over twee confrontaties met de bende in 2019, maar legde hij uit dat hij vóór 28 september 2019 nooit was bedreigd.

De verklaringen van verzoeker zijn in feite niet tegenstrijdig, maar vullen elkaar aan. Daarbij heeft de verwerende partij de verklaringen van verzoeker verkeerd geïnterpreteerd en niet getracht te begrijpen wat hij precies bedoelde.

In totaal werd verzoeker vijf keer benaderd door leden van de bende MS - met name door de bendelid "B. (...)". De eerste vier keren, werd er op een "lichtelijke" toon gezegd, op een "niet-serieuze" manier. Lichte bedreigingen werden geui, maar zonder aandrang, en er werden toen geen wapens getoond bij deze gelegenheden. Bij de vijfde gelegenheid, op 28 september 2019, veranderde de situatie echter drastisch, aangezien verzoeker voor het eerst een echte en serieuze doodsb bedreiging met een wapen had ontvangen.

Verzoeker beschouwt deze gebeurtenis als de eerste keer dat hij ooit echt bedreigd was door de bende MS – en daarom heeft hij aan de beschermingsofficer beantwoord dat hij "nooit eerder bedreigd was". Voorheen vormden de aan hem gerichte verzoeken om zich bij de bende MS aan te sluiten en voor hen te werken inderdaad niet echt een bedreiging – aangezien verzoeker zich niet verplicht had gezien zich op straffe van de dood aan hen te onderwerpen. B. (...) leek hem dat te hebben verteld als een "voorbijgaand commentaar".

Verzoeker heeft deze verandering van houding uitvoerig en duidelijk uitgelegd tussen de eerste confrontaties en de laatste – die de echte eerste bedreiging vormde – tijdens zijn interview in het CGVS:

(...)

(notities van verzoeker, p. 6)

(...)

(notities van verzoeker, p. 9)

(...)

(notities van verzoeker, p. 10).

Deze situatie verklaart ook waarom verzoeker niet volledig « exact » was wat betreft de data waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden. Toen hij de 2 voorvallen in de CGVS noemde, verwees hij altijd naar het jaar 2019. De bendelid B. (...) benaderde hem echter vijf keer over dit onderwerp: twee keren in 2017-2018, twee keren in 2019, en de laatste keer op 28 september 2019:

(...)

(notities van verzoeker, p. 9)

(...)

(notities van verzoeker, p. 11).

Met betrekking tot de persoon van de bende MS met wie hij te maken had, benadrukt verzoeker dat het altijd dezelfde persoon was. Verzoeker begrijpt niet waarom in zijn notities bij de DVZ wordt vermeld

"het was niet dezelfde man steeds". Alleen een vertaal- of typefout ("niet » is een fout) kan deze fout verklaren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker altijd dezelfde toespraak gehouden en uitgelegd dat slechts één man van de MS hem altijd had benaderd.

Verzoeker zou er geen belang bij hebben gehad om op dit punt te liegen – wat overigens niet voldoende is om al zijn verklaringen in twijfel te trekken.

o Over de verklaringen van verzoeker m.b.t. zijn zoon en de school

Ten tweede, merkt de verwerende partij op dat verzoeker zou hebben gezegd bij de DVZ dat, na de incident, zijn zoon een week lang niet naar school is geweest; maar bij de CGVS, zou hij hebben gezegd dat hij "de week erna een paar dagen ging".

De verwerende partij maakt ook gebruik van dit argument om te wijzen op een concordantieprobleem tussen de data: bij de DVZ zou verzoeker hebben gezegd dat het incident zich op 28.10.2019 zou hebben voorgedaan; maar bij de CGVS zou hij hebben gesproken over 28.09.2019.

Wat deze tegenstrijdigheid in de datum betreft, kan verzoeker alleen maar dezelfde conclusie trekken als hierboven: hij begrijpt niet waarom de datum "28.10.2019" in de aantekeningen van zijn hoorzitting in de DVZ staat. Het moet weer een vertaal- of typefout zijn. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het GVS hield verzoeker een consistente toespraak en noemde hij altijd de datum van 28 september 2019.

Wat betreft zijn verklaringen over zijn zoon, wil verzoeker herinneren en erop aandringen dat tijdens de hoorzitting in de DVZ worden asielzoekers specifiek gevraagd om alleen een "samenvatting" van hun asielverhaal te geven, zonder in detail te treden. Dit is precies wat er in het onderhavige geval is gebeurd: om niet in detail te treden, heeft verzoeker eenvoudigweg gezegd dat zijn zoon niet op school was geweest in de week na het incident van 28.09.2019. In feite ging de zoon van verzoeker na deze incident nog enkele keren op school, ook de week daarna – maar de situatie was zeer complexe. Op maandag, de dag na het incident, was verzoeker nog steeds te geschokt door de gebeurtenissen van het weekend en gaf hij er de voorkeur aan zijn zoon niet naar school te nemen. Hij kon hem echter niet zonder uitleg van school halen. Op dinsdag ging hij daarom met zijn zoon mee naar school – en vroeg hij om met de lerares te spreken. Hij legde de lerares uit dat zijn zoon om ernstige persoonlijke redenen niet meer elke dag naar school zou komen. Vervolgens ging zijn zoon enigszins onregelmatig naar school – tot hij na 08.11.2019 stopte.

(...)

(notities van verzoeker, p. 13)

Het gedrag van verzoeker lijkt misschien moeilijk te begrijpen, maar men moet zich in zijn schoenen schuiven om te proberen het te begrijpen: op dat moment waren verzoeker en zijn echtgenote nog steeds erg verward over wat er net met hen was gebeurd, en erg verward over wat er gedaan moest worden. Hun situatie is onduidelijk – maar aan de andere kant wilden ze de opvoeding van hun zoon niet stoppen. In deze relatief nevelige periode wisten ze niet echt wat ze moesten doen – sommige dagen zetten ze hun zoon op school, andere niet. In ieder geval stopden ze op de dag dat ze besluiten om het land officieel te verlaten, hun zoon naar school te zenden.

In ieder geval heeft verzoeker niet de gelegenheid gehad om al deze ontwikkelingen aan de DVZ uit te leggen – waar hem specifiek werd gevraagd om een samenvatting te geven. Om deze reden is er een kleine discrepantie tussen de verklaringen.

Er zij echter nogmaals op gewezen dat deze discrepantie slechts minimaal is en in feite niet van invloed is op de totale boekhouding van verzoeker. In ieder geval is het duidelijk niet voldoende om de generaal geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken!

o Over de bende "MS" en "Pinos Locos"

Ten derde, begrijpt de verweerende partij niet waarom verzoeker tegen de CGVS zei dat hij "geen probleem heeft gekend met de bende MS", aangezien hij tegen de DVZ zei dat het inderdaad met deze bende was die hij problemen had ondervonden. Wanneer verzoeker uidegt dat de "Pinos Locos" deel uitmaken van de bende MS en dat hij daarmee problemen had, merkt de verweerende partij op dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker de naam "Pinos Locos" niet heeft genoemd bij de DVZ.

Daarbij heeft de verweerende partij de verklaringen van verzoeker echter opnieuw uit de context gehaald en de algemene context niet begrepen.

Er is behoefte aan inzicht in het algemene functioneren van bendes in El Salvador. Er zijn twee grote bendes in El Salvador: MS en 18. Elk heeft zijn eigen organisatie en interne structuur. Hieronder volgt een overzicht:

"(...)" (stuk 12).

(Vrije vertaling: (...)).

In het onderhavige geval zijn de "Pinos Locos" een "kliek" van de bende MS in San Miguel – en het zijn zij die actief zijn in de kolonie van verzoeker. Dit wordt overigens bevestigd door het document betreffende de lopende gerechtelijke procedure tegen verzoeker (stuk 10). Op p.45-46 staan de klieken van de bende MS die werden onderzocht in het kader van het onderzoek dat tot deze procedure heeft geleid:

(...)

In het onderhavige geval is verzoeker zich ervan bewust dat zijn gesprekspartners in België niet noodzakelijkerwijs vertrouwd zijn met de hele organisatie en structuur van de gewapende bendes in El Salvador. Op de DVZ werd hem ook gevraagd om slechts een "samenvatting" van zijn verhaal en zijn angsten te geven. Omdat hij de verschillende elementen niet in detail heeft kunnen toelichten – wat op de volgende hoorzitting van het CGVS mogelijk zou zijn, was hij gezegd – heeft verzoeker er de voorkeur gegeven rechtstreeks over de bende MS te praten.

Dit is echter geen vergissing, aangezien de kliek "Pinos Locos" » deel uitmaakt van de bende MS – zoals hij aan de CGVS heeft uitgelegd:

(...)

(notities van verzoeker, p. 10)

Wat betreft vervolgens het feit dat verzoeker "expliciet verklaarde geen problemen hebben gekend met de bende MS", is dit in feite een verklaring die volledig uit de context is gehaald. De notities van het persoonlijk onderhoud zeggen (blz. 10) :

(...)

Maar in werkelijkheid de vraag die werd gesteld – of in ieder geval de betekenis van de vraag – was : had u "voor deze gebeurtenis" problemen met de bende MS gekend ? Verzoeker antwoordde dan ook "nee": vóór de gebeurtenis van 28.09.2020 had hij inderdaad nog nooit ernstige problemen met de bende MS ondervonden!

o Over de situatie na de incident van 28.09.2019 en de situatie van de echtgenote van verzoeker

Ten slotte is de verweerende partij verbaasd dat de echtgenote van verzoeker in de echtelijke woning is gebleven, gezien het risico dat dit met zich meebrengt. Ze vindt het ook verbazend dat de bendeleden twee keren bij de huis van verzoeker zijn gekomen maar niet hebben geprobeerd binnen te komen en het huis te doorzoeken.

Over dit laatste argument kan verzoeker het niet eens zijn met de verweerende partij. Hoewel het feit dat de bendeleden niet bij verzoeker thuis zijn binnengekomen misschien verrassend lijkt, is het een gebeurtenis waarop verzoeker geen enkele invloed heeft. De geloofwaardigheid van verzoeker kan niet afhankelijk worden gemaakt van een gebeurtenis die buiten zijn bereik ligt. Er zijn verschillende mogelijke redenen waarom zij niet geprobeerd hebben zijn huis binnen te komen, bijvoorbeeld: misschien waren de bendeleden er niet zeker van dat het het huis van verzoeker was. Deze laatste had hem namelijk altijd benaderd als hij in/bij zijn taxi zat. Bovendien, de eerste keer dat zij bij verzoeker thuis waren, een onbekende persoon antwoordde (de schoondochter van verzoeker); en de tweede keer was er niemand en was het de buurman die met hen sprak. Misschien, ook, namen ze direct aan dat verzoeker zijn huis, of zelfs het land, was ontvlucht...

Als het inderdaad mogelijk is "verwacht dat ze het huis zouden betreden en het doorzochten, indien ze werkelijk zo naarstig op zoek zouden zijn naar [verzoeker]", kan het feit dat ze dat niet hebben gedaan niet aan verzoeker worden "verweten"!

Wat de echtgenote van de verzoeker betreft, moet vervolgens de algemene situatie duidelijk worden begrepen alvorens een "waardeoordeel" te vellen, zoals de verweerende partij doet.

Op het moment dat verzoeker en zijn vrouw besloten het land te verlaten, konden zij het geld slechts voor twee vliegtickets innen – deze laatste waren buitensporig duur. Vervolgens werd besloten dat verzoeker en zijn zoon als eerste zouden vertrekken – zij waren immers degenen die specifiek en rechtstreeks door de bendelid B. (...) werden bedreigd.

De vrouw van verzoeker moet daarom in het land blijven en proberen het geld te verzamelen dat nodig is om een nieuw vliegticket te betalen. Dit kan echter niet in een paar dagen worden gedaan: al hun spaargeld was inderdaad gebruikt voor de reis van verzoeker en zijn zoon, en de vrouw van verzoeker moet ook de lening terugbetalen die ze van haar job heeft gekregen om hun reis te financieren. Amper drie à vier maanden na het vertrek van verzoeker brak er echter een wereldwijde pandemie uit en werden de grenzen gesloten. Dit maakt het voor de echtgenote van verzoeker bijzonder moeilijk om het land te verlaten.

Hoewel zijn echtgenote dus in het land blijft, neemt zij geen onnodige risico's. Inderdaad, ze is zeer zelden thuis – waar ze de dagen niet doorbrengt en slechts enkele nachten slaapt. Ze wisselt regelmatig van plaats, soms gaat ze naar het huis van haar moeder, niet of vrienden.

(...)

(notities van verzoeker, p. 3)

Ze is echter bang om met een van deze mensen een permanent toevluchtsoord te zoeken, omdat ze bang is dat als ze dat doet, ze hen in haar problemen zal betrekken. "Verhuizen" in El Salvador is ook riskant omdat gewapende bendes de beweging van mensen controleren en niet gemakkelijk de verandering van kolonie van een persoon accepteren, vooral als de kolonie wordt gedomineerd door de andere bende:

(...)

(notities van verzoeker, p. 7)

Na verloop van tijd merkte de vrouw van verzoeker ook dat zij geen doelwit voor bendeleden leek te zijn. Hoewel deze omstandigheid misschien verrassend lijkt, moet worden opgemerkt dat het feit dat er tot nu toe niets is gebeurd met de vrouw van verzoeker geen voldoende reden is om het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig te vinden. Het gedrag van de gewapende bendes in El Salvador is inderdaad zeer onvoorspelbaar. Het feit dat zij niet "consequent" of op een "te verwachten" manier hebben gehandeld, kan verzoeker niet worden verweten.

Verzoeker vraagt zich ook af of zijn vrouw een ongeluk zou moeten meemaken voor zijn angsten serieus te worden nemen...

In ieder geval zijn deze omstandigheden als geheel niet voldoende om de rekening van verzoeker niet geloofwaardig te vinden. Elementen waar hij geen controle over had, kunnen hem niet worden aangerekend.

De conclusie is dus dat de verwerende partij partij zich concentreert op inconsistenties die niet echt inconsequent zijn. Enerzijds worden verschillende uitspraken uit hun context gehaald. Aan de andere kant staat ze zichzelf toe om verschillende situaties als "onsamenhangend" te beoordelen, simpelweg omdat ze ze niet begrijpt! Dit kan echter niet tegen verzoeker worden gebruikt. De verweerende partij probeert vaak niet de algemene context te begrijpen en zich in de positie van verzoeker te verplaatsen.

b) Wat betreft de vlucht van verzoeker

In de bestreden beslissing beschouwt de verweerende partij de tijd die verzoeker heeft genomen om het land te ontvluchten (2 maanden) als een zeer lange periode – wat volgens haar een aanwijzing, en zelfs een bevestiging, is dat hij in El Salvador in feite geen problemen heeft.

De verzoekende partij kan een dergelijk argument niet volgen. Een periode van twee maanden lijkt in de omstandigheden van het geval niet buitensporig lang. Men mag inderdaad niet vergeten dat de beslissing om het land te ontvluchten plotseling was: verzoeker zou nooit hebben gedacht dat hij zijn land had moeten ontvluchten moeten ontvluchten en zijn familie – met name, zijn vrouw – achter zich had moeten laten, en heel zijn leven.

Met name, in het onderhavige geval, beschikten verzoeker en zijn vrouw niet over enorme middelen. De vrouw van verzoeker heeft een soort "lening" aan haar job moeten aanvragen om de vliegtickets te kunnen betalen. Ze hebben dus 2.000 dollar ontvangen. Helaas, gezien de prijs van de tickets, hebben slechts twee tickets kunnen kopen:

(...)

(notities van verzoeker, p. 7)

En nog, hierdoor konden ze alleen twee tickets kopen als ze ver genoeg verwijderd waren in de tijd. Verzoeker had graag eerder tickets willen kopen – maar deze tickets waren echter onbetaalbaar :

(...)

(notities van verzoeker, p. 9)

Dit was de belangrijkste reden waarom verzoeker bijna twee maanden moest wachten om het land te verlaten.

Bovendien moest hij zijn paspoort opnieuw doen: omdat het binnenkort zou zijn verlopen, had hij er niet mee kunnen reizen. Hij had ook tijd nodig om het geld hiervoor te vinden – en al hun spaargeld was besteed aan vliegtickets – en tijd om dat te doen!

Gezien zo'n drastische beslissing, waarbij je je familie, je land, en je hele leven achter moet laten, kunnen twee maanden niet buitensporig lang lijken!

c) Wat betreft de lopende procedure tegen verzoeker in El Salvador

De verweerende partij neemt kennis van de verklaringen van verzoeker betreffende het bestaan van een tegen hem lopende gerechtelijke procedure in El Salvador. Verzoeker zou inderdaad worden onderzocht op deelname aan een terroristische organisatie (de bende MS) en op drugshandel. Zij merkt echter op dat dit een "probleem van gemeenschappelijke aard" is en dat dit "geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt". De verweerende partij weigert ook te geloven dat de bende MS achter de betrokkenheid van verzoeker bij deze procedure staat.

Om te beginnen, moet worden opgemerkt dat de verweerende partij weigert te geloven dat de bende MS hierachter zou kunnen zitten, eenvoudigweg omdat zij de problemen die verzoeker heeft aangegeven met de bendeleden niet geloofwaardig acht. Uit bovenstaande ontwikkelingen is echter gebleken dat het argumentatie van de verweerende partij niet steekhoudend is en ontbreekt.

Verzoeker heeft nog steeds weinig informatie over de stand van het onderzoek, de procedure en de aanklachten tegen hem. De politie was op een dag bij verzoeker thuis aangekomen – en had aangekondigd dat ze hem zochten in het kader van een lopend onderzoek. De familie van verzoeker nam vervolgens onverwijd contact op met een advocaat om opheldering over de zaak te krijgen. De advocaat heeft vervolgens vernomen dat verzoeker naar aanleiding van de verklaringen van een vermeende getuige tegen hem bij dit onderzoek betrokken zou zijn geweest. Deze getuigenis, die alleen tijdens de eerste hoorzittingen zal kunnen worden geraadpleegd, kon niet aan de advocaat worden overhandigd, (cf. getuigenis van de advocaat, stuk 11).

Toch kon hij het onderzoeksdossier ontvangen, met de namen van de ten laste gelegde personen. Er wordt melding gemaakt van verzoeker en de ten laste gelegde feiten, in het bijzonder:

- op p. 12 en 33 over de klacht van de drugshandel:

(...)

- op p. 44 betreffende de aanklacht in verband met de deelname aan een terroristische organisatie

Het lijkt geen twijfel dat de bendeleden – die achter de problemen en de ontsnapping van verzoeker – hierachter zitten. Verzoeker is inderdaad altijd al een "model" burger geweest: hij heeft nog nooit problemen gehad met de politie of de rechterlijke macht. Hij wordt nu gezocht op zeer zware beschuldigingen – vreemd genoeg, op hetzelfde moment dat hij problemen ondervindt met de gewapende bende die het onderwerp is van dit onderzoek!

Het is zeer legitiem om te denken dat de bendeleden verzoeker uit wraak bij deze procedure wilden betrekken – omdat hij voor hen te werken heeft geweigerd en misschien zelfs omdat hij het land is ontvlucht.

De procedure die momenteel tegen verzoeker loopt, is inderdaad een gewone nationale procedure. Het rechtvaardigt echter het verlenen van internationale bescherming aan verzoeker, omdat het duidelijk het gevaar aantoonde dat een terugkeer naar het land voor verzoeker zou betekenen. Deze procedure bevestigt inderdaad de realiteit van het asielverhaal van verzoeker en bevestigt dat de bendeleden hem blijven aanvallen, zelfs van op afstand!

In ieder geval, het bestaan van deze procedure bevestigt en versterkt alleen maar het asielverhaal van verzoeker – wiens angsten in het geval van een terugkeer naar El Salvador volledig zijn bewezen en waar zijn.

d) Conclusie

In conclusie, is de redenering van de verwerende partij duidelijk gebaseerd op gebrekkige argumenten. De verwerende partij heeft ervoor gekozen om haar motivering te baseren op vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker – zonder echter te kunnen overtuigen.

De verzoekende partij heeft coherente en plausibele verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen, ook met de algemene informatie uit objectieve verslagen.

Verzoeker heeft ook documenten verzamelen om zijn relaas te steunen en heeft duidelijk zijn plicht van medewerking nageleefd.

Zelfs indien men zou aannemen dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn, *quod non*, en tevens niet worden gestaafd door bewijsstukken, *quod non*, dan nog moeten deze verklaringen, in samenhang gelezen worden met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (cf. *infra*)."

Vervolgens voert verzoeker een betoog over het voordeel van de twijfel en past hij elk van de voorwaarden voor erkenning van de vluchtelingenstatus toe op zijn persoonlijke geval. Hij argumenteert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het behoren tot de sociale groep van "taxichauffeurs", de sociale groep van "tegenstanders van de bende" en de sociale groep van terugkeerders uit het buitenland en dat hij geen bescherming kan krijgen van de Salvadoraanse autoriteiten aangezien hij zelf ervan verdacht wordt lid te zijn van de bende MS, *quod non*, en gezien de huidige situatie in zijn land.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Hij betoogt verder dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met

“de aard van het geweld per se in El Salvador”. Hij meent dat uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 duidelijk blijkt dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, aldus verzoeker. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van de commissaris-generaal volgens hem gebrekkig en lacunair. Meerdere elementen verhogen de risico's in zijn hoofdte, zo vervolgt verzoeker, die er andermaal op wijst dat hij in een kolonie woont die gecontroleerd wordt door de bende MS, dat hij nu deel uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek naar ernstige misdrijven, wat ertoe kan leiden dat hij ten onrechte in de gevangenis terecht komt, al was het maar voor de tijd van het onderzoek, en dat hij bij terugkeer naar El Salvador als *“terugkeerder uit Europa”* zal worden gezien, wat zijn situatie zal verergeren omdat gewapende bendes hieruit afleiden dat dergelijke mensen veel geld hebben, *quod non in casu*.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat de commissaris-generaal zijn relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en ook de procedure die thans in El Salvador tegen hem loopt onvoldoende heeft geanalyseerd. Deze procedure is volgens hem gebaseerd op volledig valse en onbewezen feiten en bevestigt dat de bende wraak wil nemen op hem. Hij meent het risico te lopen valselyk te worden beschuldigd van lidmaatschap van de bende MS en daarom in de gevangenis te belanden. Hij stelt dat het van essentieel belang is dat deze zaak zorgvuldig wordt geanalyseerd. Hij wijst op de onderzoeks- en verificatiemogelijkheden van het CGVS, met name de mogelijkheid om contact op te nemen met de Salvadoraanse rechterlijke macht of zijn advocaat. Bovendien heeft de commissaris-generaal er volgens hem de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdigheden of incoherente verklaringen, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- uittreksels uit het rapport *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 4);
- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 6);
- het internetartikel *“Asile et preuve: de la suspicion à la conviction”*, beschikbaar op <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER%20PREUVE.pdf> (stuk 7);
- het rapport *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van UNHCR van maart 2010 (stuk 8);
- een bewijs van de lopende strafprocedure in El Salvador waarbij verzoeker betrokken is (stuk 10);
- een getuigenis van de advocaat van verzoeker in El Salvador (stuk 11);
- een uittreksel uit het rapport *“MS13 in the Americas”* van InSight Crime en CLALS (stuk 12).

2.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus *“Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 en de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij vertalingen voegt van de getuigenis van zijn advocaat in El Salvador en de relevante delen van het dossier met betrekking tot de strafzaak die specifiek op hem betrekking hebben of naar hem verwijzen, beide reeds gevoegd bij zijn verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij verklaart te hebben gehad met de bende *Pinos Locos*, nu (i) hij hieromtrent geen consistente verklaringen heeft afgelegd, (ii) hij niet bepaald haast aan de dag heeft gelegd om zijn land te ontvluchten en (iii) de logica in zijn relaas ver zoek is, omdat (B) het probleem dat hij zou hebben omwille van zijn betrokkenheid in het kader van een onderzoek naar drugshandel en bendevorming van gemeenrechtelijke aard is en geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt en verder geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermoeden dat de bende *Pinos Locos* achter dit gerechtelijk onderzoek zou zitten, omdat (C) zijn profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met *Pinos Locos*, de bende die het voor het zeggen had in de *colonia* van San Miguel waar hij voor zijn vertrek zou hebben gewoond. Als rechtstreekse vluchtaanleiding haalt hij een incident aan dat zich zou hebben voorgedaan op 28 september 2019 waarbij een gewapend bendelid bij hem in de auto zou zijn gestapt en zou hebben geëist dat hij voor de bende zou werken. Het bendelid zou verzoeker hebben duidelijk gemaakt dat hij en zijn zoon zouden worden vermoord indien hij zou weigeren. Thuisgekomen zou verzoeker zijn vrouw hebben ingelicht en samen zouden zij tot het besluit gekomen zijn dat ze het land dienden te ontvluchten. Vrienden van verzoekers vrouw zouden hen gewezen hebben op de mogelijkheid om in België asiel aan te vragen. Verzoeker zou geld hebben geleend via het werk van zijn vrouw maar dit bedrag zou niet voldoende zijn geweest om voor zowel zichzelf als zijn vrouw en zoon een vliegticket te betalen. Omdat verzoeker en zijn zoon rechtstreeks bedreigd werden door de bende, zouden zij eerst vertrekken, wat zij deden op 24 november 2019. Na zijn vertrek zouden leden van de bende nog twee keer naar verzoekers huis zijn gekomen. De eerste keer zou zijn stiefdochter thuis geweest zijn en geantwoord hebben dat verzoeker niet aanwezig was en de tweede keer zou niemand thuis geweest zijn maar zou de buurvrouw zijn vrouw hebben ingelicht.

Verzoeker haalt verder aan dat hij na zijn vertrek uit El Salvador betrokken is geraakt in een gerechtelijk onderzoek. Ongeveer halverwege 2020 zou de politie hem thuis zijn komen zoeken in het kader van een onderzoek naar drugsfeiten en bendevorming, waar hij evenwel niets mee te maken zou hebben. Zijn broer zou in El Salvador een advocaat hebben gecontacteerd. Deze advocaat wacht tot de zaak voorkomt om verzoeker te verdedigen, maar zou hem verteld hebben dat zijn naam in het dossier enkel gelinkt wordt aan bepaalde telefoongesprekken en dat iemand werd aangehouden die anderen, waaronder verzoeker, beschuldigd heeft om zijn eigen hachje te redden. Verzoeker stelt te vermoeden dat *Pinos Locos* hier achter zit.

Bij terugkeer naar El Salvador stelt verzoeker te vrezen dat de bende *Pinos Locos* hem zal vermoorden of dat de autoriteiten hem ten onrechte zullen veroordelen.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging en bedreiging door de bende *Pinos Locos*, die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen de procedure geen consistente verklaringen heeft afgelegd over de feiten die hij aanhaalt. De commissaris-generaal zet hierover op goede gronden het volgende uiteen in de bestreden beslissing:

“U verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) dat u vanaf 2017 door bendeleden verzocht werd om met hen samen te werken en misdrijven te plegen. U ging verder door te stellen dat u in totaal vijf keer benaderd werd door iemand van de bende, ‘niet dezelfde man steeds’ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is geheel niet hoe u de zaken bij het CGVS voorstelt. U verklaart dat u op 28 september 2019 door een bendelid met een wapen bedreigd werd. Hij vroeg u om samen te werken met de bende (...) (CGVS, p.6 & 7). Gevraagd of u door deze bende of deze persoon al eerder werd bedreigd, antwoordt u opvallend genoeg van niet, u verklaart nooit eerder bedreigingen te hebben gekregen (CGVS, p.9). Opnieuw gevraagd of u ooit in contact kwam met een bendelid, antwoordt u van niet (CGVS, p.9). Hierop doorgevraagd, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de persoon die u bedreigde enkele maanden eerder, in 2019, tot twee keer toe op een humoristische manier vroeg of u niet bij de bende zou aansluiten. Hij zou u echter niet bedreigd hebben (CGVS, p.9). Opnieuw geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen, namelijk dat u bij de DVZ verklaarde tot vijf keer toe gevraagd werd om met hen samen te werken, antwoordt u dat u twee eerdere keren, ook in 2019, niet vermeldde omdat het ook eerder een ‘grap’ was (CGVS, p.10 & 11). Het is weinig ernstig dat u uw verklaringen blijft wijzigen. Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, u had het bij de DVZ namelijk niet over 2019 maar over bedreigingen sinds 2017, wijzigt u simpelweg andermaal uw verklaringen door te zeggen dat het in 2017 begon (CGVS, p.11). Uw steeds wijzigende verklaringen komen het geloof in uw beweerde problemen niet ten goede.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart dat u die vijf keer door één en dezelfde persoon werd benaderd, ene B. (...) (CGVS, p.10 & 11). Bij de DVZ daarentegen verklaarde u dat het niet over dezelfde persoon ging, u sprak over ‘niet dezelfde man steeds’ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaarde u dat uw zoon een week niet naar school ging gedurende een week na de bedreiging van ‘28.10.2019’ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS spreekt u zich opnieuw tegen, door te stellen dat hij de week erna wel een paar dagen naar school ging (CGVS, p.13). Bovendien heeft u het niet over de tiende maand bij het CGVS, u spreekt daarentegen van 28 september 2019 (CGVS, p.6). De vaststelling dat u zich over tal van zaken tegensprekt, ondermijnt op zeer ernstige wijze het geloof in uw asielrelaas. Verder is het opmerkelijk dat u vandaag de dag expliciet verklaart dat u geen problemen heeft gekend met de bende MS (CGVS, p.10), hoewel u bij de DVZ verklaarde dat het met de bende van MS is waarmee u problemen kende (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt dat u problemen kende met de bende ‘pinos locos’, maar dat zij onderdeel zijn van de bende MS (CGVS, p.10). Men moge verwachten dat u dan ten tijde van uw onderhoud bij de DVZ, waarin u uw problemen mocht uitklaren, eveneens melding maakte van ‘pinos locos’. Dat u dit niet deed doet de wenkbrauwen opnieuw fronsen.”

In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij in totaal vijf keer werd benaderd door bendelid B. van de MS met het verzoek om zich bij de bende aan te sluiten, dat B. hem dit de eerste vier keren op een “lichtelijke” toon en “niet-serieuze” manier had gevraagd en als een “voorbijgaand commentaar”, doch dat de situatie de vijfde keer drastisch veranderde, aangezien hij toen voor het eerst een echte en serieuze doodsbedreiging met een wapen ontving. Verzoeker geeft aan dat hij toen voor de eerste keer echt werd bedreigd door de bende MS, reden waarom hij tegen de *protection officer* zou hebben verklaard dat hij “nooit eerder bedreigd was”. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus niet betwist dat hij vóór 28 september 2019 reeds vier keer werd benaderd door een lid van de bende met de vraag om

samen te werken, niettegenstaande hem op het CGVS werd gevraagd of hij vóór 28 september 2019 ooit al in contact was geweest met een bendelid en hij dit eenvoudigweg ontkende om vervolgens, wanneer hem gevraagd werd of de bendeleden hem nooit eerder hadden gevraagd om met hen samen te werken, melding te maken van twee eerdere keren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). De argumentatie dat de houding van de bende de vijfde keer veranderde, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker de eerdere keren dat hij zou zijn benaderd niet spontaan heeft vermeld op het CGVS, zelfs niet toen hem daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Dat het daarbij niet om serieuze maar “lichte” bedreigingen zou zijn gegaan “zonder aandrang”, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, vindt geen steun in de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoeker verklaarde toen dat hij vier keer benaderd werd door de bende met de vraag om voor hen te werken, weliswaar zonder wapens maar wel met aandringen. Er zou hem zelfs geld aangeboden zijn (adm. doss., stuk 5, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekers verklaringen op het CGVS houden overigens geen steek waar hij de eerdere bedreigingen in 2019 afdoet als een “grapje” maar anderzijds herhaalt dat de bende hem toen al geld had aangeboden, wat er toch op wijst dat het hen menens was (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 11).

De Raad kan verzoeker verder niet volgen in zoverre hij in zijn verzoekschrift van mening is dat zijn uitleg met betrekking tot de aard van de verschillende bedreigingen verklaart waarom hij “*niet volledig « exact » was wat betreft de data waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden*”. Het dient te worden herhaald dat verzoeker op het CGVS aanvankelijk geen melding maakte van eerdere gevallen waarbij hij door de bende zou zijn aangezocht om zich aan te sluiten. Wanneer hem gevraagd werd of hij ooit eerder door de bende gevraagd werd om samen te werken, verwees hij slechts naar twee eerdere keren in 2019. Pas na confrontatie met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ volgens dewelke hij tot vijf keer toe werd benaderd door een bendelid, gaf verzoeker aan dat hij inderdaad al eerder werd benaderd, doch situeerde hij de eerste keer in 2019, daar waar hij bij de DVZ verklaarde dat hij vanaf 2017 door de bende verzocht werd samen te werken. Hiermee geconfronteerd wijzigde hij andermaal zijn verklaringen door aan te geven dat het in 2017 begon (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en 9-11). De vaststelling dat verzoeker steeds wisselende verklaringen aflegde over feiten die nochtans zouden zijn uitgemond in een ernstige bedreiging waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten, doet in sterke mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid hieromtrent.

Waar verzoeker stelt niet te begrijpen waarom hij volgens de vragenlijst die bij de DVZ werd ingevuld verklaard heeft dat hij niet steeds door dezelfde man werd benaderd en dat hij de laatste keer werd benaderd op 28 oktober 2019, weerlegt hij de terechte vaststellingen daarover niet. Hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het hier om vertaal- of typfouten zou gaan. De argumentatie dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS altijd verklaard heeft dat slechts één man van de MS hem steeds benaderde en dat dit de laatste keer gebeurde op 28 september 2019 en dat hij er bovendien geen belang bij heeft gehad om op dit punt te liegen, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog opmerkt dat dit niet voldoende is om al zijn verklaringen in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing en motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen schragen.

De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd om alleen een samenvatting van zijn asielrelaas te geven zonder in detail te treden is niet afdoende ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat hij bij de DVZ verklaard heeft dat zijn zoon na de bedreiging op 28 september 2019 een week niet naar school ging, in tegenspraak met zijn verklaringen op het CGVS. Hieruit blijkt immers dat zijn zoon in die week nog twee keer naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Het betoog dat de situatie zeer complex was en dat verzoeker, om niet in detail te treden, eenvoudigweg gezegd heeft dat zijn zoon in de week na het incident van 28 september 2019 niet op school was geweest, kan niet overtuigen. Het betreft hier immers geen louter detail, maar fundamenteel andere verklaringen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of zijn zoon na het incident nog naar school ging, aanvankelijk zonder meer “Ja, nog altijd” antwoordde. Pas nadat hem concreet gevraagd werd of hij na het incident ook een tijdje niet naar school is geweest, nuanceerde hij zijn antwoord door te stellen dat zijn zoon sommige dagen wel ging en sommige dagen niet (*ibid.*, p. 13). Aldus dient te worden besloten dat verzoeker ook op dit punt geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd doorheen zijn procedure.

Voorts wijst de commissaris-generaal terecht op een aantal onaannemelijkheden in verzoekers relaas waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

“U verklaart verder dat de bendeleden na uw vertrek nog twee keer naar uw huis langskwamen, op zoek naar u (CGVS, p.12). Gevraagd of ze dan ook binnenkwamen, antwoordt u opvallend genoeg van niet (CGVS, p.13). Men moge nochtans verwachten dat ze het huis zouden betreden en het doorzochten, indien ze werkelijk zo naarstig op zoek zouden zijn naar u. Daarnaast verklaart u dat uw vrouw nog op bepaalde dagen in dit huis overnacht (CGVS, p.3). Dit verbaast. Men moge daarentegen verwachten dat zij dergelijk onnodig risico niet neemt, indien u werkelijk zou zijn geviseerd geweest door een bende die u ook thuis komt opzoeken. Dat ook u in al die tijd voor uw vertrek hier nog bleef wonen en geen veiliger onderkomen zocht, is verre van logisch te noemen en bevestigt andermaal dat uw asielrelaas niet geloofwaardig kan geacht worden.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan de op hem rustende medewerkingsplicht, op grond waarvan hij ertoe gehouden is zijn beweringen over de feiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming stoelt *in concreto* aannemelijk te maken, niet van zich af schuiven met de argumentatie dat het gedrag van de bendes in El Salvador onvoorspelbaar is en hem niet kan worden verweten en dat zijn geloofwaardigheid niet afhankelijk kan worden gemaakt van een gebeurtenis die buiten zijn controle valt. Hij maakt in zijn verzoekschrift melding van verschillende mogelijke redenen waarom de bendeleden niet geprobeerd hebben om zijn huis binnen te komen, maar verklaart zodoende niet waarom noch hij in de maanden voor zijn vertrek, noch zijn vrouw na zijn vertrek tijdelijk elders een onderkomen hebben gezocht, gelet op de ernstige doodsb bedreiging die ten aanzien van hem zou zijn geuit. Het feit dat het voor zijn vrouw bijzonder moeilijk zou zijn geweest om het land te verlaten omdat zij geld bijeen diende te krijgen om een vliegticket te kopen en enkele maanden na zijn vertrek de grenzen werden gesloten omwille van een wereldwijde pandemie, verklaart niet waarom zij zich nog aan onnodige risico's zou blootstellen door bepaalde dagen thuis te overnachten. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat zijn vrouw zeer zelden thuis is en er haar dagen niet doorbrengt maar er slechts enkele nachten slaapt en dat ze soms naar het huis van haar moeder, nicht of vriendinnen gaat, weerlegt hij niet dat zijn vrouw een groot risico neemt door bepaalde nachten thuis te slapen en verklaart hij niet waarom zijn vrouw in afwachting van haar vertrek niet permanent onderduikt bij één van de mensen bij wie zij nu al afwisselend verblijft. Het is niet aannemelijk dat zijn vrouw bij hen geen permanent toevluchtsoord wil zoeken omdat ze bang is dat ze hen anders in haar problemen zal betrekken, aangezien ervan uit mag worden gegaan dat ze hen in dat geval ook niet regelmatig zou opzoeken. Ook het argument dat verhuizen in El Salvador riskant is omdat gewapende bendes de beweging van mensen controleren en niet gemakkelijk accepteren dat personen van kolonie veranderen, vooral als de kolonie wordt gedomineerd door een andere bende, is niet dienstig. Volgens die redenering vergroot de vrouw van verzoeker net het risico om te worden opgemerkt door regelmatig van verblijfplaats te wisselen, in plaats van zich eenmalig naar een bepaald adres te begeven en daar onder te duiken tot zij het land kan verlaten.

Bovendien laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar de commissaris-generaal op goede gronden als volgt motiveert:

“Ook de logica in uw relaas is ver zoek. U verklaart dat deze B. (...), het bendelid dat in uw auto stapte, van u eiste om met hen samen te werken doch gaf deze u bevreemdend genoeg geen enkele instructie. Men moge verwachten dat hij u informeert over welke verdere stappen u dient te ondernemen of opdrachten u zou moeten aannemen. Dat u hem bovendien zelf niet meer terugzag na die bewuste dag, hoewel u nog twee maanden thuis verbleef, is opnieuw een aanwijzing dat hij in werkelijkheid helemaal niet op zoek zou zijn naar u.”

Tot slot wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker geen haast aan de dag heeft gelegd om zijn land van herkomst te ontvluchten, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“U verklaart dat u op 28 september 2019 met een wapen bedreigd werd en dat men eiste dat u zou samenwerken met de bende (CGVS, p.6). Uw vorig paspoort zou u zijn gaan verlengen omdat het ging vervallen en u kreeg dezelfde dag uw nieuwe paspoort, zo gaat u verder (CGVS, p.8). Dit paspoort werd blijkbaar pas uitgereikt op 11 november, meer dan een maand na de beweerde feiten. Dit is niet bepaald haastig te noemen. U verliet uiteindelijk pas El Salvador op 24 november, bijna twee maanden na de beweerde feiten. Dat u zolang talmt om uw land te verlaten, is andermaal een bevestiging dat u in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren voor een bende.”

Verzoeker repliceert hierop in zijn verzoekschrift dat een periode van twee maanden niet buitensporig lang is gezien het plotselinge en drastische karakter van zijn beslissing om zijn land van herkomst te verlaten en er zijn familie en leven achter te laten. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel niet dat hij lang

gewacht heeft om de beslissing te nemen om te vertrekken en dat voornamelijk financiële redenen hem en zijn vrouw ervan zouden hebben weerhouden snel het land te verlaten, zoals hij ook herhaalt in zijn verzoekschrift. Verzoeker zou uiteindelijk slechts genoeg geld hebben gevonden om twee tickets te kopen. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker evenwel pas op 11 november 2019, meer dan een maand na de beweerde feiten, een nieuw paspoort aangevraagd. Het is niet aannemelijk dat hij zoveel tijd nodig had om ook hiervoor het nodige geld te vinden en dat hij al zijn spaargeld al had besteed aan vliegtickets. Het is immers niet logisch dat verzoeker eerst vluchten zou hebben geboekt en pas daarna zijn paspoort in orde zou hebben gebracht, aangezien hij dit nodig had om te reizen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij zijn paspoort twee weken na de voorgehouden feiten van 28 september 2019 liet verlengen en reeds over zijn nieuw paspoort kon beschikken op de dag van de aanvraag. Geconfronteerd met de vaststelling dat zijn paspoort werd uitgereikt op 11 november 2019, repliceerde verzoeker slechts dat hij dacht dat het een maand eerder was (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), wat niet kan overtuigen. Deze inconsistentie ondergraaft bijkomend verzoekers argumentatie met betrekking tot het tijdsverloop tussen de vluchtaanleiding en zijn vertrek uit El Salvador.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen blijft verzoeker in gebreke de door hem aangevoerde persoonlijke vluchtmotieven *in concreto* aannemelijk te maken.

Nog daargelaten dat hoger op goede en voldoende draagkrachtige gronden is komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden persoonlijke problemen met leden van de bende *Pinos Locos* geen geloof kan worden gehecht, blijkt verzoeker over geen enkel concreet element of aanwijzing te beschikken dat de beschuldigingen van betrokkenheid bij drugshandel en bendevoorming die tegen hem zou zijn geuit, en waarvan hij kennis zou hebben genomen via een advocaat die hem verdedigt in de desbetreffende rechtszaak, op enigerlei wijze aan deze problemen gerelateerd zouden zijn. Wat dit betreft heeft verzoeker blijkens de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud een louter vermoeden, dat hij baseert op het feit dat hij nog nooit problemen heeft gehad "*met de wet*" maar toevallig wel net nadat hij gevlucht is omwille van bedreigingen (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Ook in zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan loutere vermoedens en gevolgtrekkingen op basis van zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtrelaas.

Verzoeker relativeerde overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf de ernst van de beschuldigingen tegen zijn persoon in het kader van het gerechtelijk onderzoek. Verzoeker zou volgens het dossier enkel voorkomen in telefoongesprekken en de misdrijven waaraan zijn naam verbonden zou zijn zouden hem op geen enkel moment ook daadwerkelijk worden toegeschreven. De advocaat die hem in het proces zal vertegenwoordigen wacht tot de zaak voorkomt zodat hij verzoekers verdediging kan waarnemen en verzoekers link met de telefoongesprekken kan verduidelijken. Deze advocaat zou verzoeker hebben gezegd dat hij zich geen zorgen hoeft te maken aangezien de aanklacht niet tegen hem gericht is. Verzoekers beweringen als zou hij alsnog veroordeeld kunnen worden, zelfs indien zijn advocaat de zaak oplost en als men er alles aan zou doen om hem veroordeeld te krijgen als zijn naam "*opduikt in de wetgeving*" zijn niet alleen bijzonder warrig maar ook volkomen speculatief. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de aanklacht tegen hem alsnog tot een veroordeling zou kunnen leiden nadat ze door zijn advocaat is weerlegd (adm. doss., stuk 4, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15).

Wat betreft de getuigenis van zijn advocaat in voormelde strafzaak die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 11) en waarvan hij een vertaling bijbrengt middels zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), dient te worden vastgesteld dat deze een opmerkelijke typfout bevat. In dit document ontbreekt systematisch de letter 's' in verzoekers eerste voornaam, waardoor de authenticiteit ervan in vraag kan worden gesteld. Bovendien brengt verzoeker geen origineel document bij maar slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit de inhoud van deze getuigenis blijkt verder dat er geen belangrijke/gewichtige elementen zijn die verzoeker in verband brengen of belasten met de misdrijven waarvan hij wordt beschuldigd. Het gaat om een loutere speculatie door het parket (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Aldus bevestigt de advocaat dat er op basis van het dossier geen concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker zich daadwerkelijk zou inlaten met criminele activiteiten of de handel in drugs en mag worden aangenomen dat dit ook tijdens het eventuele proces, waarop de advocaat verzoeker zal vertegenwoordigen, zal blijken.

In zoverre de advocaat in zijn getuigenis bevestigt dat verzoeker te maken heeft met bendes en stelt dat de bendes hem met hen in verband brengen alsof hij tot hun criminele structuren behoort omdat hij geweigerd heeft met hen samen te werken, dient te worden opgemerkt dat deze advocaat, die de belangen van verzoeker verdedigt, niet als objectieve bron in aanmerking kan worden genomen en dat zijn beweringen, die hij overigens niet staft met enig begin van bewijs, geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Het feit dat verzoeker in verdenking is gesteld of beschuldigd wordt in een strafrechtelijk onderzoek, ter staving waarvan hij een fotokopie van het dossier voegt bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 10) alsook een vertaling van de relevante delen daarvan bij voormelde aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), wordt op zich niet betwist. Verzoeker blijft evenwel in gebreke enige link met de feiten en personen die hij aanhaalt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aan te tonen, dan wel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde omwille van een mogelijke (onterechte) veroordeling in deze zaak aannemelijk te maken.

Het gegeven dat verzoeker in zijn land van herkomst werkzaam was als taxichauffeur wordt *in casu* evenmin betwist. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift poneert, volstaat dit profiel op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Verzoeker verwijst in dit verband trouwens enkel naar de pogingen van bendeleden om hem in hun gelederen op te nemen, waaraan om de hierboven aangehaalde redenen evenwel geen geloof kan worden gehecht.

Het gegeven dat hij afkomstig is uit een *colonia* die gecontroleerd wordt door de bende MS, '*clique*' *Pinos Locos*, en de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio, San Miguel, zoals beschreven in de in de loop van de administratieve procedure neergelegde krantenartikels en de informatie gevoegd bij het verzoekschrift, volstaan niet om aannemelijk te maken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst aangezien hieruit geen persoonsgerichte bedreiging van zijn leven of zijn vrijheid kan blijken. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde identiteitskaart en paspoort bevestigen zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Dit zijn elementen die *in casu* niet worden betwist, doch die geen verband houden met verzoekers vluchtrelaas en vrees.

Nu geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten noch aan de vrees die hij erdoor stelt te hebben, is de vraag of deze feiten vervolging uitmaken in vluchtelingenrechtelijke zin op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep dan wel een (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant. De verwijzing naar algemene informatie gevoegd bij het verzoekschrift en daarin beschreven risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Aangezien verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat hij in El Salvador wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève, is zijn betoog met betrekking tot het gebrek aan bescherming door de Salvadoraanse autoriteiten niet dienstig.

Voorts betwist verzoeker de argumentatie van de commissaris-generaal dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zal worden vervolgd dan wel blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. De Raad is evenwel van oordeel dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel enige persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar hij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoeker toont allerm minst aan dat hij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen, besluit de Raad dat hij nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zijn profiel als taxichauffeur en verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN